

ΝΟΜΙΚΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

“ΝΕΑΣ ΕΡΕΥΝΗΣ,”

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Διευθυντής ΣΠ. ΜΑΛΑΤΑΚΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΤΟΠ-ΧΑΝΑ

Ἀριθμ. 307 1907

Εισηγητής Πέτρος Ταταράκης

Ἀπαράδεκτος κατ' ἔφεσιν ἰσχυρισμός μεταβάλλων τὴν βᾶσιν τῆς ἀγωγῆς, καὶ ἂν ἀποδεικνύεται ἀμέσως.

Ἐπειδὴ ὁ ὑπὸ τοῦ ἀνακόπτοντος καὶ ἤδη ἐκκλυνόμενος διὰ τοῦ ἐφετηρίου ἐγγράφου τὸ πρῶτον προτεινόμενος ὡς λόγος ἀκυρότητος τῆς ἀνακοπτομένης ἐπιταγῆς, ὅτι ἡ ἐν αὐτῇ ἀναφερομένη οἰκία ἡ κατὰσχόμενη ὡς ἀνήκουσα εἰς αὐτὸν ἀνήκει εἰς τὴν σύζυγον τοῦ Ζιζιᾶν Κυριακῆκη δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 6595 πωλητηρίου συμβολαίου τοῦ συμβολαιογράφου Ρεθύμνης Χαρ. Στεφανιάκη ὁπερ προσάγει καὶ ἐπικαλεῖται πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ νέου τούτου πραγματικοῦ ἰσχυρισμοῦ τοῦ τυγχάνει ἀπαράδεκτος καὶ ἀπορριπτός ὡς νέος πραγματικός ἰσχυρισμός, ἀποδεικνυόμενος μὲν διὰ τοῦ οὗ ἐπικαλεῖται ὁ ἐκκαλὼν ἐπισήμου συμβολαίου πωλήσεως νομίμως μεταγεγραμμένου, ἀλλὰ μεταβάλλων τὴν ἱστορικὴν βᾶσιν τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀνακοπῆς, δι' ἣς δὲν ἡτεῖτο διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἡ ἀκυρώσις τῆς εἰρημένης οἰκίας, καὶ δυσχεραίνων κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου τούτου σημαντικῶς τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ καὶ ἤδη ἐφεισβλήτου κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 587 § 4 τῆς Πολ. Δικονομίας ἐν συνδυασμῷ πρὸς

τὰ διατάξεις τῶν ἄρθρων 585 154 § 1 καὶ 155 τῆς αὐτῆς δικονομίας καθ' ἣν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 587 § 4 τῆς Πολ. Δικονομίας ἐν τῇ ἐκκλητῇ δίκῃ ἐπιτρέπεται καὶ πᾶς νέος πραγματικός ἰσχυρισμός, ἀποδεικνυόμενος ἐν αὐτῇ τῇ συνεδριάσει, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ἀπαράτετον περιορισμὸν 1) τῆς μὴ μεταβολῆς τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς κατὰ τῶν διαφόρων τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως πράξεων ἐπαχούσης καὶ 2) τοῦ μὴ δυσχεραίνει τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ ἐνυγομένου, περιορισμὸν καθιερωμένον 1) ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 585 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, καθ' ὃ πᾶσα αἵτησις γενομένη πρωτοδίκως δύνανται καὶ κατὰ τὴν ἐκκλητὴν δίκην νὰ περιορισθῇ καὶ τροποποιηθῇ, ἐν ἡ θάσις τῆς ἀγωγῆς δὲν μεταβάλληται διὰ τούτου 2) ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 154 § 1 καὶ ὃ δύνανται ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ νὰ γίνωσι νέαι προτάσεις ἐκ μέρους τοῦ ἐνάγοντος χωρὶς ὅμως νὰ ἐπιτρέπηται καὶ ἡ μεταβολὴ τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς ἀνευ συναινέσεως τοῦ ἐναγομένου καὶ 3) ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 155 τῆς αὐτῆς δικονομίας, καθὼς ἐναντίον τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 154 ὀριζομένων, καὶ μεταβολῇ τῆς ἀγωγῆς ἐπιτρέπεται, ἀλλ' ὅταν ὁ ἐναγόμενος συναινῇ εἰς τοῦτο ρητῶς ἢ σιωπηρῶς, ἢ ὅταν διὰ τοιαύτης τινὸς μεταβολῆς δὲν δυσχεραίνεται κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου σημαντικῶς ἡ ὑπεράσπισις τοῦ ἐναγομένου, εἰ καὶ ἡ

δύνατο τις εἰπεῖν, ὅτι ὁ νομοθέτης τῆς νέας Πολ. Δικονομίας τῆς Κρήτης θεσπίζων τὸ 4 ἐδάφ. τοῦ ἄρθρου 587 αὐτῆς δὲν προέθετο μόνον νὰ παράσχη εἰς τὰ Ἐφετεία τὴν ἐξουσίαν τοῦ διορθοῦν τὰ σφάλματα τῶν κατωτέρων Δ.καστηρίων, ἀλλ' ἀπέβλεψε κυρίως καὶ κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν ἀπονομὴν τελειοτέρης καὶ ταχυτέρας δικαιοσύνης, πρὸς συμπληρωοῖν δὲ τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 154 155 καὶ 585 καθιερουμένων περιπτώσεων τῆς βελτιώσεως καὶ τροπολογίας τῆς ἀγωγῆς καὶ τῶν πρωτοδικῶν αἰτήσεων ἐπέτρεψεν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ δίκῃ ἐπιπροσθέτως καὶ πάντα νέον πραγματικὸν ἰσχυρισμὸν ἄνευ οὐδεμιᾶς διαστολῆς, ὑπὸ ἑνα αὐτοῦ ἐν αὐτῇ τῇ συνεδριάσει, παρέχων οὕτως ἀδιακρίτως διὰ τῆς διατάξεως ταύτης εἰς πάντα διὰδικον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ δίκῃ τὸ εὐεργέτημα τοῦ προτείνειν τὰ μὴ προταθέντα καὶ ἀποδείξει τὰ μὴ ἀποδειχθέντα πρωτοδικῶς, ἔστω καὶ ἂν διὰ τῶν νέων τούτων προτάσεων μεταβιβλῆται αὐτῇ ἡ θάσις ἢ ἡ αἴτησις τῆς ἀγωγῆς· ἄλλως τε δὲ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡδύνατο τις εἶπεῖν, ὅτι διὰ τοῦ ἤδη τὸ πρῶτον διὰ τοῦ ἐφετηρίου ἐγγράφου προτεινομένου νέου τούτου πραγματικοῦ ἰσχυρισμοῦ, ἦτοι ὅτι ἡ ἐν τῇ ἐπιταγῇ ἀναφερομένη οἰκία δὲν ἀνήκει εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα καὶ ἀνακόπτοντα ὀφειλέτην, ἀλλ' εἰς τὴν σύζυγον του, καὶ ὅτι τῷ λόγῳ τούτῳ δέον ν' ἀκυρωθῇ ἡ ἀνασκοπτομένη ἐπιταγὴ, ἰσχυρισμοῦ ἀποδεικνυομένου βασίμου διὰ τοῦ προσχωμένου συμβολαίου πωλήσεως, ὅπερ ἐπικαλεῖται ὁ ἐκκαλῶν, καὶ ὅπερ ἐδόχθη τὸ πρωτοδικὸν Δικαστήριον ὡς ἐγκυρον, ἀπορρίψαν τὴν περὶ εἰκονικότητος αὐτοῦ ἔνστασιν τοῦ ἐφesiβλήτου διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ἣν δὲν προσβάλλει δι' ἡμετέρας ὁ ἐφesiβλήτος, δὲν μεταβάλλεται ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀνακοπὴ ὡς πρὸς

τὴν αἴτησιν αὐτῇ, καθόσον καὶ δι' αὐτῆς εἰ καὶ δι' ἄλλον λόγον, αἰτεῖται ἡ ἀκύρωσις τῆς ἐπιταγῆς ὡς πρὸς τὴν οἰκίαν ταύτην, ἀλλὰ μόνον ἡ ἱστορικὴ θάσις αὐτῆς, οὔτε δύναται τις εἰπεῖν, ὅτι διὰ τοῦ νέου τούτου προσθέτου λόγου τῆς ἀκύρου κατασχέσεως τῆς εἰρημένης οἰκίας τοῦ ἐφετηρίου ἐγγράφου προτεινομένου, δυσχεραίνεται ἡ ὑπεράσπισις τοῦ ἐφesiβλήτου καὶ καθ' οὗ ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀνακοπὴ, οὐδὲ προβάλλει κἄν οὗτος τοιοῦτον τινα ἰσχυρισμὸν διὰ τῶν ἐγγράφων αὐτοῦ προτάσεων, καὶ ὅτι κατὰ ταῦτα ἐπομένως ἔδει βασίμου ἀποδεικνυομένου τοῦ λόγου τούτου τῆς ἐφέσεως νὰ γίνῃ αὕτη δεκτὴ.

Ἄριθμ. 308 τοῦ 1907.

Εἰσηγητὴς Πέτρος Ταταράκης.

Τελεσιδικία κατὰ εἰδικοῦ διαιτοῦ δὲν ἀποτελεῖ δεδικασμένον κατὰ τοῦ δικαιοπαρόχου αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ τὸ παράπονον τῶν ἐκκαλοῦντων ὅτι οὐχὶ ὀρθῶς τὸ πρωτοδικὸν Δικαστήριον διὰ τῆς ἐκκαλουμένης αὐτοῦ ἀποφάσεως ἀπέρριψεν ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴν αὐτῶν λόγῳ δεδικασμένου, ἡμερησίως δεξιζόμενον τὴν κατ' αὐτῆς ὑποβληθεῖσαν περὶ δεδικασμένου ἔνστασιν τῶν ἀναγομένων καὶ ἐφesiβλήτων δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθμ. 225 τοῦ 1903 ὁριστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου, δι' ἧς τελεσιδικίᾳ ἀπερρίφθη ἡ κατ' αὐτῶν τῶν ἐφesiβλήτων περὶ τοῦ αὐτοῦ δῆθεν κτήματος· ἐγερθεῖσα ὑπὸ χρονολογίαν 18 Νοεμβρίου 1895 ἀγωγὴ τοῦ Κωνστ. Δημητρακάκη ὡς εἰδικοῦ διαιτοῦ τῶν ἐκκαλοῦντων δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 4829 τοῦ 1893 συμβολαίου τοῦ τῶς συμβολαιογράφου Ρεθύμνης Ν. Σουλουλῆ, τοῦτο μὲν ἐλλείπει ἐνεργητικῆς νομιμοποιήσεως κηρυχθέντος εἰκονικοῦ τοῦ συμβολαίου τούτου, τοῦτο δὲ λόγῳ παραγραφῆς, ἐστὶ βᾶσιμον, καθόσον κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 265 τῆς Πολ. Δικονομίας, τελεσιδι-

κία τότε μόνον ὑπάρχει, ὅταν περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου, ὡς ἐκ τοῦ αὐτοῦ πράγματος, μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδίκων κατὰ τὴν αὐτὴν ιδιότητα, πρόκειται νὰ ζητηθῇ τὸ αὐτὸ δίκαιον εἰς νέαν δίκην ἄλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου, καὶ ἐὰν ἤθελε τις δεχθῇ ὅτι διὰ τῆς ἀποριφθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 225 τοῦ 1903 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἀγωγῆς τοῦ Κ. Δημητρακάκη εἰδικοῦ διαιτοῦ τῶν ἐκκαλούντων, ὡς ἀγοραστοῦ, διεξεδίκεῖτο τὸ αὐτὸ κτῆμα, ὃ καὶ διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς διεκδικεῖται, δὲν ὑφίσταται ταυτότης προσώπων, κατ' οὐδεμίαν δὲ τῶν ἰσχυόντων νόμων διάταξιν τὸ κατὰ τοῦ εἰδικοῦ διαιτοῦ κτηθὲν δεδικασμένον χωρεῖ καὶ κατὰ τοῦ δικαιοπαρόχου, οὐδὲ τὸ κατὰ τοῦ ἐντολοδόχου κατὰ τοῦ ἐντολέως, καὶ ἐὰν ἤθελεν ἀκόμη ὑποτιθεῖ νόμος βάσιμος ὁ ἰσχυρισμὸς τῶν ἐφεσιβλήτων ὅτι εἰκονικοῦ ἀποδειχθέντος τοῦ τίτλου τοῦ εἰρημένου Κ. Δημητρακάκη κατὰ νόμον δῆθεν ἐμπείχε θέσιν ἐντολοδόχου τῶν ἐκκαλούντων κατὰ τὴν δυνάμει τοῦ εἰκονικοῦ τούτου τίτλου ἐφερθεῖσαν καὶ ἀποριφθεῖσαν διὰ τῆς εἰρημένης ὑπ' ἀριθ. 225 τοῦ 1903 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἐκδικητικὴν τοῦ ἐπιδίκου κτήματος ἀγωγὴν αὐτοῦ, καὶ ἐξαφανιστέα τῷ λόγῳ τούτῳ τυγχάνει ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις.

Ἀριθ. 317 τοῦ 1907

Εἰσηγητὴς Ι. Σαουνάτσος

Ἀπαίτησις Δημοσίου καὶ μὴ ἐκκαθαρισμένη ἐπιδιώκεται δι' εἰδικῆς προσκλήσεως τοῦ Ταμείου.

Σιωπηρὰ ἀναμίσθωσις, πότε χωρεῖ.

Δημοπρασία, πότε εἶναι τελειωτικὴ, ὑποχρεῶσα τὸ Δημόσιον.

Μὴ ὑπαρχούσης μισθώσεως πληρώνεται μίσθωμα κατ' ἐκτίμησιν διὰ τὴν χρῆσιν τοῦ πράγματος.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ περὶ εἰς-

πράξεως τῶν δημοσίων ἐσόδων ὑπ' ἀριθ. 196 νόμου, ὁρίζοντος ἐπὶ λέξει ἀπάντες οἱ λοιποὶ πρός τὸ Δημόσιον ὀφείλονται (ἐκτὸς τῶν ἐν τῷ 1 ἄρθρῳ ἀνφερομένων) ἐξ οἷας δὴποτε αἰτία καὶ ἂν προέρχεται τὸ χρέος τῶν, προσκαλοῦνται ἐγγράφως, ἰδίᾳ ἑκάστος, ἅμα κατὰ τῇ ληξιπρόθεσμον χρέος αὐτῶν, ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου ταμίου, ὅπως ἀποτίσωσιν αὐτὸν συνάγεται σαφῶς ὅτι τὸ Δημόσιον δικαιούται νὰ ἐπιδιώξῃ πᾶσαν χρηματικὴν αὐτοῦ ἀπαίτησιν, ὅθεν δὴποτε πηγάζουσιν, ἀρκεῖ νὰ εἶναι αὕτη ληξιπρόθεσμος, δι' εἰδικῆς τοῦ ταμείου προσκλήσεως, μὴ ὑποχρεούμενον νὰ ἐπιδιώξῃ πρότερον τὴν ὑπὸ τῶν τακτικῶν Δικαστηρίων ἀναγνώρισιν αὐτῆς, εἴτε εἶναι ἐκκαθαρισμένη εἴτε ὄχι, τοῦ νόμου μὴ ποιοῦντος οὐδεμίαν διάκρισιν κατ' ἀκολουθίαν καὶ ἐν προκειμένῳ, εἴτε κριθῇ, ὅτι ἡ ἐν τῇ ἀνακοπτομένῃ προσκλήσει ἀπαίτησις ὀφείλεται λόγῳ μισθώσεως, ὡς ἀξιοῖ ὁ ἀνακόπτων, εἴτε ἐνεκεν ἀναμισθώσεως, ὡς ἰσχυρίζεται τὸ Δημόσιον, εἴτε καὶ ἐνεκεν τῆς ὑπὸ τοῦ ἀνακόπτοντος γενομένης κρίσεως τῆς ἀποθήκης τοῦ Δημοσίου καὶ οὐχὶ λόγῳ συμβάσεως, ὡς ἐδέξατο ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἐν πάσῃ περιπτώσει καλῶς ἐπιδιώκεται ἡ ἐν λόγῳ ἀπαίτησις δι' εἰδικῆς τοῦ ταμίου προσκλήσεως, δι' ὃ ἀκυρωτέα καθίσταται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ὡς ἡμικρτημένως δεχθεῖσα τὴν ἀνακοπὴν καὶ ἀκυρώσασα τὴν ἀνακοπῆσαν εἰδικὴν πρόσκλησιν ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι διὰ ταύτης ἐπιδιώκεται ἀπαίτησις ἀνεκκαθίριστος κατὰ τὸν σχετικὸν ἐν τῇ ἐφέσει τοῦ Δημοσίου βάσιμον λόγον.

Ἐπειδὴ συνομολογεῖται ὑπὸ τῶν διαδίκων μερῶν, ὅτι εἰς τὸν ἀνακόπτοντα ἐξεμισθώθη ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἡ ἐν τῇ ἀνακοπτομένῃ προσκλήσει ἀναφερομένη γαιανθρακαποθήκη διὰ τὸ οἰκονομικὸν ἔτος 1905—1906 ἀντὶ μισθώματος ἐκ δρ. 1101 καὶ ὅτι λήξαντος τοῦ χρόνου τῆς μισθώσεως ταύτης παρέμεινεν ὁ ἀνακόπτων ἐν τῇ

ἐν λόγῳ γαιανθρακαποθήκῃ ποιούμενος αὐτῆς χρῆσιν καθ' ὅλον τὸ ἐπὶ ὁν οἰκονομικὸν ἔτος 1906—1907.

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ Δημοσίου ὅτι ὡς ἐκ τῆς παρχιμονῆς τοῦ μισθωτοῦ ἐν τῷ μισθίῳ κτήματι κατὰ τὸ ἔτος 1906—1907 ἐπῆλθε σιωπηρὰ ἀναμισθώσις ἐπὶ τοῖς ὅροις τῆς προγενεστέρας κατὰ τὸ ἔτος 1905—1906 μισθώσεως, καὶ ὅτι συνεπῶς ὀφείλεται τὸ ἐν τῇ προσκλήσει ζητούμενον μίσθωμα ἐκ δρ. 1101, κρίνεται ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος, διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 945 τοῦ Ἀστ. Κώδικος σιωπηρὰ ἀναμισθώσις ἐπέρχεται, ἐν μετὰ τὴν λήξιν τῆς μισθώσεως ὁ ἐκμισθωτὴς ἀνέχεται τὴν ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ ἐξακολουθήσιν τῇ χρήσεως τοῦ ἀκινήτου, ἐφ' ὅσον ὅμως δὲν ἐγένετο ἐναντία μήνυσις, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου δὲν συντρέχουσι πᾶσαι αἱ τοῦ νόμου διὰ τὴν ὑπαρξίν σιωπηρὰς ἀναμισθώσεως προϋποθέσεις, καθόσον κατὰ μὲν τὸν 11 ὃν ὅρον τῆς ἀπὸ 28 Μαΐου 1905 καὶ ὑπ' ἀριθμ. 1276]628 προκηρύξεως τῆς Ἀνωτέρας ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Διευθύνσεως ἐπὶ τοῖς ὅροις τῆς ὁμοίας ἐγένετο ἡ κατὰ τὸ ἔτος 1905—1906 μισθώσις τῆς γαιανθρακαποθήκης, σὺν τῇ λήξει τῆς περιόδου τῆς μισθώσεως λήγει καὶ ἡ μίσθωσις, ἂνευ ἀνάγκης προειδοποιήσεως, καὶ χωρὶς νὰ ἔχωσιν οἱ μισθωταὶ δικαίωμα ἀνανεώσεως τῆς μισθώσεως ἐπὶ τοῖς ὅροις τῆς ληξάσης ἐνοικιάσεως, ἐξ οὗ ἐπεταὶ ὅτι ἀπεκλείσθη ἐν προκειμένῳ ἡ ἐπέλευσις σιωπηρὰς ἀναμισθώσεως δι' ἐναντίας τῶν μερῶν συμφωνίας, ἥτις νομίμως ἡδύνατο νὰ γίνῃ καὶ ἐκ τῶν προτέρων κατὰ τὴν ἀρχικὴν κατάρτισιν τῆς μισθώσεως, διὰ δὲ τῶν ἐν τῇ Ἐπισήμῳ ἐφημερίδι δημοσιευθεισῶν προκηρύξεων τῆς ἀρμοδίας ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Διευθύνσεως περὶ νέας ἐκμισθώσεως τῆς αὐτῆς γαιανθρακαποθήκης κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος 1906—1907 καὶ διὰ τῶν γενομένων δις προσωρινῶν κατακυρώσεων τῆς ἀποθήκης ταύτης κατὰ

τὴν 8 ἡν καὶ 27 Αὐγούστου 1906, καθ' ἧς μάλιστα τελευταῖος πλειοδότης ἀνεδείχθη αὐτὸς οὗτος ὁ ἀνακόπτων, πλέον ἢ ἑμφανῶς τὸ Δημόσιον ἐποίησατο νέαν μήνυσιν περὶ μὴ σιωπηρὰς ἀναμισθώσεως, καὶ κατ' ἀκολουθίαν δεκτὸς ὁ σχετικὸς ἐν τῇ ἀνακοπῇ λόγος καὶ ἀκυρωτέα ἡ ἀνακοπτομένη πρόσκλησις ἐφ' ὅσον δι' αὐτῆς ἐπιζητεῖται διὰ τὸ ἔτος 1906—1907 μίσθωμα ἐκ δρ. 1101 λόγῳ σιωπηρὰς ἀνανεώσεως τῆς προτέρας κατὰ τὸ ἔτος 1905—1906 μετὰ τῶν διαδίκων μισθώσεως.

Ἐπειδὴ καὶ ὁ τοῦ ἀνακόπτοντος ἰσχυρισμὸς, ὅτι ἡ κατὰ τὴν 28 Αὐγούστου 1906 γενομένη πρὸς αὐτὸν ὑπὸ τῆς ἐκ τοῦ νόμου ἐπιτροπῆς κατακύρωσις τῆς ἐκμισθώσεως τῆς εἰρημένης γαιανθρακαποθήκης ἀντὶ μισθώματος δρ. 250 κατὰ τὸ ἔτος 1906—1907 εἶναι ὑποχρεωτικὴ διὰ τὸ Δημόσιον, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι προηγήθη ταύτης καὶ ἑτέρα ταύτης δημοπρασία κατὰ τὴν 8 Αὐγούστου 1906 ἀκυρωθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου Συμβούλου, εἶνε ἐντελῶς ἀβάσιμος καὶ ὡς τοιοῦτος ἀπορριπτέος, διότι κατὰ τὸν 4ον ὅρον τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1522]685 τοῦ 1906 προκηρύξεως ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὁποίας ἡ ἐν λόγῳ δημοπρασία ἐνηργήθη, ἡ γενομένη κατὰ τὴν 28 Αὐγούστου 1906 κατακυρώσις δὲν ἦτο τελειωτικὴ καὶ ἐπομένως ἐδικαιούτο ὁ ἀρμοδῖος Σύμβουλος, κατ' οἰκείαν κρίσιν, ν' ἀποδεχθῇ ἢ ἀπορρίψῃ αὐτήν, ἔχων ὑπ' ὄψιν τὸ συμφέρον τοῦ Δημοσίου, συμφῶνως πρὸς τὴν ἐν τῇ πρώτῃ παραγράφῳ τοῦ ἁρθροῦ 14 τοῦ 356 Νόμου, κατὰ τοὺς ὁρίτους τοῦ ὁποίου προεκηρύχθη ἡ προκειμένη δημοπρασία. περιεχομένην διάταξιν, κατὰ τὴν ὁποίαν, ἂν ἡ δημοπρασία δὲν προεκηρύχθη τελειωτικῇ, δὲν ἐγένετο δὲ καὶ νέα προσφορὰ κρίσιν κατὰ 5 0]0 ἐντός 6 ἡμερῶν, ἀπόκειται εἰς τὴν ἀνεξέλεγκτον τοῦ Συμβούλου κρίσιν ἡ ἀκύρωσις ἢ ἐκτίμησις τῆς δημοπρασίας, ἀδιαφόρῳ ἂν πρὸκειται περὶ πρώτης ἢ δευτέρας δημοπρασίας, τοῦ νόμου οὐδαμῶς κα-

λύοντος τὸν Σύμβουλον νὰ ἐπαναλάβῃ διὰ ἢ καὶ πολλάκις τὴν δημοπρασίαν, ἐφ' ὅσον δὲν προσκλήρυνε ταύτην τελειωτικὴν, ὅτε ἐφαρμόζεται τὸ ἄρθρ. 13 τοῦ αὐτοῦ νόμου. Μόνον δὲ ὁσάκις, κατὰ τὴν § δευτέραν τοῦ προμνησθέντος ἁρθροῦ 14, γείνη νέα προσφορά ἐντὸς 6 ἡμερῶν, κρείστων κατὰ 5 ο)ο τῆς ἐπιτευχθείσης κατὰ τὴν πρώτην δημοπρασίαν, τότε ὑποχρεοῦται ὁ Σύμβουλος νὰ διατάξῃ νέαν ποιούτην ἐντὸς 15 ἡμερῶν, ἡ ὁποία εἶναι πάντοτε τελειωτικὴ καὶ δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἀκύρωσις αὐτῆς εἰμὴ διὰ τυπικοῦ λόγου· ἐφ' ὅσον ἄρα ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν συνέτρεξεν ἡ τελευταία αὕτη περίπτωσις, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν προταγομένων πρακτικῶν τῶν γενομένων κατακυρώσεων κατὰ τὴν 8ην καὶ τὴν 28 Αὐγούστου 1906, πάντες οἱ ἐναντίοι τοῦ ἀνακόπτοντος ἰσχυρισμοὶ καταπίπτουσιν ὡς ἀστήρικτοι.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰς ἀνωτέρω σκέψεις, μὴ καταρτισθείσῃ συμβάσει μισθώσεως κατὰ τὸ ἔτος 1906-1907, ὡς ἰσχυρίζεται ὁ ἀνακόπτων, μὴδ' ἐπελθούσης σιωπηρᾶς ἀναμισθώσεως ἐπὶ τοῖς ὅροις τῆς προτέρας μεταξὺ τῶν διαδίκων κατὰ τὸ ἔτος 1905-1906 μισθώσεως, ὀφείλει ὁ ἀνακίπτων μίσθωμα κατ' ἐκτίμησιν, ἀφοῦ ὁμολογουμένως ἐποιήσατο χρῆσιν ὅλον τὸ ἔτος 1906-1907 τῆς ἐν τῇ ἀνασκοπομένῃ προσκλήσει ἀποθήκης, προωρισμένης εἰς ἐκμίσθωσιν ὑπὸ τοῦ Δημοσίου.

Ἀριθ. 312 τοῦ 1907

Εἰσηγητὴς Π. Ταταράκης

Ἡ λήψις μισθώματος μὴ δεδουλευμένου τεκμηριοὶ παραιτησὶν ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς περὶ διαλύσεως τῆς μισθώσεως διὰ τὸν χρόνον εἰς ὃν ἀνάγεται τὸ ληφθὲν μίσθωμα.

Ἐπειδὴ ἡ ἐκκαλοῦσα διὰ τε τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεώς της καὶ τῶν ἐγγράφων προτάσεων της παραπονεῖται ὅτι τὸ πρωτόδικον Δικαστήριον διὰ τῆς ἐκκαλουμένης

ἀποφάσεώς του οὐκ ὀρθῶς ἀπέρριψεν ὡς ἀπράδεκτον τὴν ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴν αὐτῆς λόγῳ ὅτι αὕτη μετὰ τὴν ἔγερσιν αὐτῆς ἐδέχθη καὶ ἔλαβε παρὰ τῶν ἐφεσιβλήτων μισθώματα μὴ δεδουλευμένα, ἀλλ' ἀναγόμενα εἰς μέλλοντα χρόνον χρήσεως τῶν μισθίων κτημάτων, δεξάμενον ὅτι ἡ τῶν μισθωμάτων τούτων παραλαβὴ ἔτεκμηρίου σιωπηρὰν αὐτῆς παραίτησιν ἀπὸ τοῦ νομίμου δικαιώματος τοῦ ζητῆσαι τὴν διάλυσιν τῆς μισθώσεως ταύτης· διὰ κακὴν χρῆσιν τῶν μισθίων κτημάτων, οὐ δικαίωματος τὴν δικαστικὴν κύρωσιν ἠρεῖτο αὕτη διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς της ἰσχυριζομένη α.) ὅτι παραιτήσας ἀπὸ τοιούτου δικαιώματος μόνον ρητῶς καὶ ἐγγράφως χωρεῖ ἐγκύτως κατὰ τὸ ἄρθρον 449 τῆς Πολ. Δικονομίας· οὐχὶ δὲ καὶ σιωπηρῶς β.) ὅτι τὰ καταβληθέντα μισθώματα ἄτινα αὕτη ἐδέχθη εἰ καὶ ἀναγόμενα εἰς μέλλοντα χρόνον χρήσεως μισθίων κτημάτων της ὀφείλονται αὐτῇ καθ' ὃν χρόνον τὰ ἔλαβε δυνάμει τοῦ μισθωτηρίου συμβολαίου ὀριζομένης τῆς πληρωμῆς αὐτῶν καὶ γ.) ὅτι τὰ μισθώματα ταῦτα ἔλαβε μὲ τὴν ρητὴν ἐπιφύλαξιν, ὅτι δὲν παραιτεῖται τοῦ κεκτημένου νομίμου δικαιώματος της τοῦ ἐπιδιῶξαι τὴν λύσιν τῆς μισθώσεως· λόγῳ κακῆς χρήσεως τῶν μισθίων κτημάτων καὶ συνεχίσαι τὸν πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἀρξάμενον διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς της δικαστικὸν ἀγῶνα.

Ἐπειδὴ ἡ παραιτήσας ἀπὸ δικαιώματος κεκτημένου ἐξ ἑνοχικῆς συμβάσεως ὑπέρτινος συμβαλλομένου οἷον ἐστὶν ἐν προκειμένῳ τὸ πρὸς λύσιν τῆς μισθώσεως δικαίωμα τοῦ ἐκμισθωτοῦ διὰ κακὴν χρῆσιν τοῦ μισθίου πράγματος κρινομένη ὑπὸ τοῦ ἀστικοῦ νόμου δύναται νὰ γίνῃ οὐ μόνον ρητῶς καὶ ἐγγράφως, ἀλλὰ καὶ σιωπηρῶς διὰ πράξεων, ἐξ ὧν ἀναγκαιῶς σημαίνεται ὁ τοιοῦτος τῆς παραιτήσεως σκοπός, οὐδεμίαν δ' ἔχει ἐφαρμογὴν τὸ ὑπὸ τῆς ἐκκαλούσης ἐπικαλούμενον 449

ἄρθρον τῆς Πολ. Δικονομίας, ὅπερ ἀφορᾷ τὴν παραίτησιν ἀπὸ ἐκμεταλλεύσεως καθ' ὅλου ἢ ἐν μέρει δίκης, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀπὸ τοῦ ἐκ τοῦ ἀστικοῦ νόμου κεκτημένου δικαιώματος, οὗ ἡ δικαστικὴ κύρωσις αἰτεῖται διὰ τῆς ἐγερθείσης ἀγωγῆς, ἀπορριπτέος ἐστὶν ὁ ἐναντίος περὶ τούτου ἰσχυρισμός τῆς ἐκκαλούσης.

Ἐπειδὴ ἡ πράξις εἰς ἣν προσέβη ἡ ἐκκαλούσα μετὰ τὴν ἐγερσιν τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς, δι' ἣς ἡτεῖτο τὴν διάλυσιν τῆς μισθώσεως λόγῳ κακῆς χρήσεως τῶν μισθίων κτημάτων της, νὰ δεχθῇ καὶ λάβῃ μισθώματα, ἔστω καὶ ἀπαιτητὰ κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ συμβολαίου, ἀλλ' ἀναγόμενα εἰς χρόνον χρήσεως καὶ καρπώσεως τῶν μισθίων κτημάτων πολὺ μεταγενέστερον τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς, ἀναγκαίως ὑποσημαίνει καὶ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου τούτου τὸν τῆς παραίτησεως σκοπὸν τῆς ἐκκαλούσης ἀπὸ τοῦ δικαιώματος αὐτῆς τοῦ αἰτήσασθαι τὴν διάλυσιν τῆς μισθώσεως ἀπορριπτέος, δ' ἐστὶν ἐπίσης καὶ ὁ ἐναντίος περὶ τούτου ἰσχυρισμός τῆς ἐκκαλούσης.

Ἐπειδὴ ὁ ἐπιδοθητικῶς διὰ τῆς ἐφάσεως προτεινόμενος ἰσχυρισμός τῆς ἐκκαλούσης, ὃν ἀρνοῦνται οἱ ἐφεσβλήται, ὅτι τὰ ὡς ἄνω εἴρηται μισθώματα ἐδέχθη καὶ ἔλαβεν αὕτη μὲ τὴν ρητὴν ἐπιφύλαξιν, ὅτι δὲν παραιτεῖται τοῦ κεκτημένου νομίμου δικαιώματος της περὶ λύσεως τῆς μισθώσεως λόγῳ κακῆς χρήσεως τῶν μισθίων κτημάτων της ὑπὸ τῶν ἐφεσβλήτων, καὶ ὅτι θέλει ἐξακολοῦθῃ τὸν ἀρξάμενον διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς της καὶ ἐκμετῆ διατελοῦντα δικαστικὸν ἀγῶνα, ἡλθὼς ὑποτιθέμενος ἀναιρεῖ τὸ ἐκ τῆς εἰρημένης πράξεως τῆς παραλαβῆς τῶν ὡς ἄνω εἴρηται μισθωμάτων προκύπτον τεκμηρίον τῆς παραίτησεως αὐτῆς ἀπὸ τοῦ δικαιώματος τούτου, καὶ ἀπορριπτέον καθίστησι τὴν ἐπὶ τοῦ τεκμηρίου τούτου ἐρειδομένην ἐνστά-

σιν ἀπαρδέκτου τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς, δεκτὴν δὲ τὴν ὑπὸ κρίσιν ἐφασιν καὶ ἀκυρωτέαν τὴν ἐκκαλουμένην ἀπόφασιν.

Ἄρθρ. 313 τοῦ 1907

Εἰσηγητὴς Πέτρος Ταταράνης.

Ἐπιτρέπεται ἡ εἰς χεῖρας τρίτου κατάσχεσις κινητῶν ὑπὸ πλειόνων δανειστῶν. — Οὐδὲν πρόνομιον γεννᾶται ὑπὲρ τῆς προγενεστέρας κατασχέσεως ἀπέναντι τῶν μεταγενεστέρων.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας τοῦ 1880 ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ὁποίας ἐγένετο ἡ ὑπὸ κρίσιν κατάσχεσις, οὐ μόνον δὲν ἀπαγορεύεται ρητῶς ἡ εἰς χεῖρας τρίτου παρὰ πλειόνων δανειστῶν εἴτε σύγχρονα, εἴτε διαδοχικῇ ἐν διαφόροις χρόνοις κατάσχεσις τῶν αὐτῶν κινητῶν πραγμάτων, ἀλλὰ τοῦναντίον μάλιστα ἐν ἄρθρῳ 354 § 2 τῆς Δικονομίας ταύτης ρητῶς ὀρίζεται, ὅτι ἐν περιπτώσει καθ' ἣν οἱ κατασχόντες δανεισταὶ εἰσὶ πλείονες, ἀδιακρίτως, ἐὰν αἱ ὑποβληθεῖσαι ὑπ' αὐτῶν κατασχέσεις ἐγένοντο συγχρόνως τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἢ κατὰ διάφορον χρόνον, τὰ χρήματα καὶ τὸ τίμημα τῶν κινητῶν κατατίθενται παρὰ τῷ Δικαστηρίῳ μέχρις ἀποπερατώσεως πάσης περὶ τὴν διανομὴν διαφορᾶς, ἐκ τούτου δὲ ἀναμφισβητήτως συνάγεται ὅτι ὁ χρόνος τῆς κατασχέσεως δὲν παρέχει προτίμησιν τινὰ εἰς τὸν δανειστὴν ἀπέναντι τῶν μεταγενεστέρων κατασχέσεων, ἂν δὲν ὑπάρχῃ ἄλλος εἰδικὸς λόγος προτιμήσεως, καὶ κατὰ ταῦτα ὀρθῶς τὸ πρωτόδικον Δικαστήριον ἔκρινε καὶ διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του ἀπέρριψεν ὡς ἀβάσιμον τὴν ὑπὸ κρίσιν παρέμβασιν, ἀπορριπτέος δ' ἐστὶν ὁ ἐναντίος λόγος περὶ τούτου τῆς ἐφάσεως.

Ἐπειδὴ ἄλλως καὶ κατὰ τὰ ἐν Ἑλλάδι ἰσχύοντα ἐπὶ κατασχέσει εἰς χεῖρας τρίτου ἄλλων κινητῶν ἐκτὸς χρημάτων ὑπὸ πλειόνων δανειστῶν, οὐδεμία παρέχεται προτίμησις τῇ προγενεστέᾳ κατασχέσει

ἀπέναντι τῶν μεταγενεστέρων, ἀλλὰ διὰ τῆς κυρούσης τὴν κατὰσχισιν ἀποφάσεως διατίσσεται ὁ πλειστηριασμός αὐτῶν καὶ ἡ διανομὴ τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ συμμίτρως μεταξὺ τῶν αἰτησαμένων τὴν κατὰσχισιν δανειστών. Ἀλυσιτελῶς δ' ἐπικαλεῖται ταῦτα ἡ ἐκκαλούσα (ἔρα ἄρθρον 935 § 3 Ἑλλ. Πολ. Δικον. καὶ Οἶκον. § 269 σελ. 911 σημ. 9).

Ἐπειδὴ καὶ τελεσιδίκος ἐν κατέστη ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἀπέναντι τοῦ τρίτου κοινοῦ ὀφειλέτου τῆς ἐκκαλούσης καὶ τῶν ἐφεσιβλήτων, δι' ἧς ἀποφάσει· κυροῦνται ἡ κατὰ τοῦ τρίτου ἀπαιτήσις τῶν ἐφεσιβλήτων εἰς τὸ ποσὸν τῶν ὀφ. 649, ἡ τελεσιδικία αὐτῇ οὐδὲν ἡμισητῶς χωρεῖ καὶ κατὰ τῆς ἐκκαλούσης, ἀφοῦ αὕτη διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν παρεμβάσεως ἴδιον ἔννομον ἐπιδιώκουσα συμφέρον ἐμπροθέσμιω· ἐξεκάλεισε ταύτην, ἀπαράδεκτος καὶ ἀπορριπτέα ἐστὶν ἡ ἐναντία περὶ τούτου ἔνστασις τοῦ πραστάντος ἐφεσιβλήτου, ἡ διὰ τῆς ἀπολογίας αὐτοῦ φερομένη, καὶ κατὰ ταῦτα βίαιος ἐν μέρει ἐστὶν ἡ ὑπὸ κρίσιν ἔφεσις, καὶ ἐξαφανιστέα ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, δεκτὴ δ' ἐν μέρει ἡ ὑπὸ κρίσιν παρέμβασις τῆς ἐκκαλούσης καὶ περιοριστέα ἡ ἐπιδίκος ἀπαιτήσις τῶν ἐφεσιβλήτων εἰς ὀφ. 424.

Ἄρθ. 313 τοῦ 1907.

Εἰσηγητὴς Ἰω. Σαουνάτσος

Ἀνακοπὴ κατ' ἐρήμην ἐκδοθείσης ἀποφάσεως, πότε χωρεῖ.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 603, 494 καὶ 495 τῆς ἑλλ. Δικονομίας συγχωρεῖται ἀνακοπὴ κατὰ πάσης ἐρήμην ἀποφάσεως τοῦ Ἑφετίου, ἐν ὃ διαιτῶν ἀκύρως ἐδικάσθη ἐρήμην, ἐξεταστέοι ἔρα ἀποδιδόνουσιν οἱ ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν ἀνακοπῇ ἀπευθυνομένη κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 366 (1906) ἐρήμην ὀριστικῆς τοῦ Δικαστηρίου, τούτου ἀποφάσεως ἐκτιθέμενον ἀκυρωτικὸν τῆς ἐρήμην συζητήσεως λόγους.

Ἐπειδὴ ὁ ἐν τῇ ἀνακοπῇ λόγος, ὅτι ἀκύρως ἐγένετο ἡ ἐρήμην τοῦ ἀνακόπτοντος συζητήσεως κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 4ης Δεκεμβρίου 1906 μεθ' ἧν ἐξεδόθη ἡ ἀνακοπτομένη ἀπόφασις· ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δὲν ἐτηρήθη ἡ νόμιμος περὶ τὴν κλήψυσιν προθεσμία, διότι ἡ κλήσις ἐκιοινοποιήθη εἰς τὸν ἀνακόπτοντα διαρκούντος τοῦ δικαιοστασίου, τοῦ θετισθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 117 (1908) νομοθετικοῦ Διατάγματος καὶ ἰσχύοντος μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1908, ἐλέγχεται ἀβάσιμος καὶ ὡς τοιοῦτος ἀπορριπτέος, διότι κατὰ τὴν ρητὴν διατάξιν τοῦ Διατάγματος τούτου, ἀνεστέλλοντο μόναι αἱ πρὸς διεξαγωγὴν ἀποδείξεων καὶ αἱ πρὸς ἀκτικὴν ἐνδίκου μέσου προθεσμίαι, οὐχὶ δὲ καὶ αἱ λοιπαὶ προθεσμίαι, αἱ κινούμεναι διὰ κιοινοποιήσεων ἐντὸς τοῦ ἐν λόγῳ δικαιοστασίου γενομένων.

Ἐπειδὴ καὶ ὁ ἕτερος ἐν τῇ ἀνακοπῇ λόγος, ὅτι ἀκύρως ἐγένετο ἡ ἐρήμην συζητήσεως, διότι ὡς ἐκ τοῦ ἐπικρατούντος χειμῶνος, ἀδύνατος ἀπέβη εἰς τὸν ἀνακόπτοντα ἡ ἐκ τοῦ χωρίου του προσέλευσις εἰς Χανίαν, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς συζητήσεως τῆς ἐφέσεώς του, ἦτοι τὴν 4 Δεκεμβρίου 1906, κρίνεται νόμῳ ἀβάσιμος καὶ ὡς τοιοῦτος ἀπορριπτέος, διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 494 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἀνακοπὴ συγχωρεῖται μόνον ἐν ὃ διαιτῶν ἀκύρως ἐδικάσθη ἐρήμην, ἦτοι εἰς τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν δὲν ἐκλήπεύθη νόμιμος καὶ προσηκόντως, ἐν ᾧ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ πρὸς συζητήσιν κλήσις ἐπεδόθη εἰς τὸν ἀνακόπτοντα ἐγκύρως καὶ νόμιμος κατὰ τὰ ἐν τῇ προηγουμένη σκέλει εἰρημένα, οὐδ' ἄσκει ἄλλως τε ἐπικρῶσιν τινὰ ὁ περὶ ἀνωτέρας βίας ἰσχυρισμός τοῦ ἀνακόπτοντος, ὡς ἄριστος, μὴ ἐκτιθέμενος ὅτι ὁ χειμῶν ἦτο τοιοῦτος, ὥστε νὰ ἐμποδίζηται ἀπολύτως ἡ συγκοινωνία, οὐδ' ὅτι ἀπέβηνεν ἀδύνατος τῷ ἀνακόπτοντι ὁ διορισμὸς πληρεξουσίου ὅπως τὸν ἀντιπροσωπεύῃ κατὰ τὴν

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Νομικοῦ Παραρτήματος» τῆς Νέας Ἑρεύνης ἐπιθυμοῦσα νὰ παράσχωι εἰς τὸν νομικὸν κόσμον τῆς Κρήτης πλήρη τὴν δειρὰν τῆς Νομολογίας τῶν ἀνωτέρων Δικαστηρίων τῆς Νήσου προτίθεται, παρὰ τὴν τρέχουσαν νομολογίαν, νὰ δημοσιεύσῃ καὶ ἐκείνην τοῦ χρονικοῦ διαστήματος τὸ ὁποῖον συμπίπτει ἀπὸ τῆς διακοπῆς τῆς ὑπὸ τοῦ κ. Ταξιδάκη ἐκδοθείσης μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς «Νομικῆς» τοῦ κ. Πλουμίδου ὡς καὶ ἀπὸ τῆς διακοπῆς ταύτης μέχρι τῆς ἐνάρξεως τοῦ «Νομικοῦ Παραρτήματος». Οὕτως οἱ ἔχοντες τὰ τρία ταῦτα νομικὰ περιοδικὰ θὰ ἔχωσι πλήρη τὴν δειρὰν τῆς Νομολογίας τῶν Ἀνωτ. κρητικῶν Δικαστηρ.

ἐν λόγῳ συζητήσιν. Εἰ καὶ ἡδυνάτο τι εἰπεῖν ὅτι ἐκ τοῦ ἄρθρου 198 τῆς Πολ. Δικαιονομίας, γενικῶς ὀρίζοντος, ὅτι ἐν ὁ διάδικος ἐξ ἀνωτέρας βίας ἐκωλύθη νὰ ἐπιχειρήσῃ ἐγκλήρωσιν δικανικὴν πράξιν, ἥτις ἔπρεπε ἐν τῷ ὀρισμένῳ προθεσμίῳ, νὰ ἐκτελεσθῇ, καὶ ἐντεῦθεν ἀπεκλείσθῃ τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης, δύναται νὰ αἰτήσῃ οὗτος τὴν ἄρσιν τῶν ἐπιβλαβῶν ἐκ τῆς παραλείψεως συνεπειῶν, συνάγεται ὅτι οἱ ὀρίσμοι τοῦ ἄρθρου τούτου ἐφαρμόζονται καὶ εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν ὁ διάδικος ἐξ ἀνωτέρας βίας ἐκωλύθη νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου, καὶ ἐντεῦθεν, ὡς ἐκ τῆς ἐρημοδικίας του, προέκυψεν ἐπιζητήσιος τις δι' αὐτὸν συνέπεια, καὶ μάλιστα προκειμένου περὶ ἐφέσεως ἀπορριφθείσης, ὡς ἀπαράδεκτου διὰ τὴν ἐρημοδικίαν, ὅτε ὁ διάδικος δι' οὐδενὸς τρόπου δύναται νὰ ἐπανορθώσῃ τας ἐπιβλαβεῖς ἐκ τῆς μὴ ἐμφανισέως του συνεπείας, ἐν ᾧ κατὰ νομικὴν ἀρχὴν, ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων οὐδεμία ὑφίσταται ὑποχρέωσις. Ἡ τοιαύτη δὲ ἐπιεικὴ, ἐκδοχὴ ἐνισχύεται καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρου

491 τῆς Πολ. Δικαιονομίας, κατὰ τὸ τελευταῖον ἐδάφιον τοῦ ὁποίου, ἀπορριφθείσης ἀγωγῆς τινος, ὡς ἀπαράδεκτου δι' ἐρημοδικίαν τοῦ ἐνάγοντος, δύναται οὗτος, ἐὰν παραγράφεται ἡ ἀξίωσίς του, νὰ συνεχίσῃ τὴν ἀπορριφθείσαν ἀγωγὴν, ἐὰν ἀνυπερβλήτων κώλυμα ἐπήγαγε τὴν ἐρημοδικίαν, καὶ κατ' ἀκολουθίαν ὁ προσεκτεθεὶς ἐν τῇ ἀνακοπῇ λόγος, ὁ στηριζόμενος εἰς τὸ ὅτι ὁ ἀνακόπτων ἐξ ἀνωτέρας βίας, δὲν ἡδυνήθη νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου κατὰ τὴν ἐξήμην αὐτοῦ γενομένην συζήτησιν τῆς ἐφέσεώς του τῇ 4 Δεκεμβρίου 1906, νόμιμος, ὡς καὶ ἀρκούντως ὀρισμένος, ἔδει νὰ ἐξετασθῇ ὡς πρὸς τὸ κατ' οὐσίαν βάσιμον αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Νομικοῦ Παραρτήματος» παρακαλεῖ τοὺς συνδρομητὰς ὅπως καταβάλλωσι τὴν ὁδὸν οὐπὼ λήγουσαν ἐξάμηνον συνδρομὴν αὐτῶν εἰς τοὺς κατὰ τόπους ἐπιτετραμμένους τὴν εἰσπραξίν, οἵτινες θὰ ἐγκυβερνηθῶσιν αὐτοῖς τὴν σχετικὴν ἀπόδειξιν. Γνωρίζει δὲ αὐτοῖς ὅτι ἀπὸ 1 προδεχοῦς Δεκεμβρίου θέλει ἀρχίδει τὴν δημοσίευσιν τῆς Νομολογίας τοῦ Ἐφετερίου Ἡρακλείου παρὰ τὴν τῶν Χανίων.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Νομικοῦ Παραρτήματος» εἰδοποιεῖ τοὺς συνδρομητὰς ὅτι τακτοποιηθείσης τῆς ὑπηρεσίας αὐτοῦ θέλει ἐκδίδεται τακτικῶς τρεῖς τοῦ μηνός.

Οἱ ἐγγραφόμενοι νέοι συνδρομῶνται δύνανται νὰ ἔχωσι καὶ τὰ προσεκδοθέντα φύλλα.

Τύποις «Νέας Ἑρέυνας». — Χανία